

UZASADNIENIE

Zakresem przedmiotowym sprawy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, o sygnaturze akt IV K 498/13, zainicjowanej wnioskiem A. W. o wydanie wyroku łącznego, zostały objęte prawomocne skazania następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 5 grudnia 2007 r. o sygnaturze akt IV K 928/07, którym wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, obejmującą:

a) karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 7 maja 2007 r.;

b) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od grudnia 2006 r. do lutego 2007 r.;

przy czym postanowieniem z dnia 14 września 2010 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; za czyn opisany w punkcie a) sąd wymierzył skazanemu także karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;

II. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 maja 2008 r. o sygnaturze akt XVII K 58/08, którym wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, obejmującą:

a) karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k., popełnione w okresie od 20 do 20/21 czerwca 2007 r.;

b) karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k., popełnione 22/23 lipca 2007 r.

oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; postanowieniem z dnia 15 marca 2010 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 czerwca 2009 r. o sygnaturze akt VI K 125/09, którym wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, obejmującą:

a) karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 2 września do 14 października 2008 r.;

b) karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 2 września 2008 r.;

przy czym postanowieniem z dnia 13 lipca 2010 r. zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 2 września 2009 r. o sygnaturze akt XVIII K 971/09, którym wymierzono skazanemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby za przestępstwo z art. 278 §1 k.k., popełnione w dniu 22 maja 2009 r.; postanowieniem z dnia 24 marca 2011 r. zarządzono wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 listopada 2009 r. o sygnaturze akt XVIII K 1219/09, którym wymierzono skazanemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k., popełnione w dniu 20 lipca 2009 r.;

VI. Sądu Rejonowego Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 czerwca 2010 r. o sygnaturze akt VI K 769/10, którym wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności obejmującą :

a) karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. i art. 278 §1 k.k. i art. 275 §1 w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 23 maja 2009 r. do 4 sierpnia 2009 r.;

b) karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k., popełnione w dniu 24 lutego 2010 r.;

VII. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 5 maja 2011 r. o sygnaturze akt VI K 75/11, którym wymierzono skazanemu karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 5 do 6 lipca 2008 r.;

VIII. łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 lipca 2012 r. o sygnaturze akt VI K 613/12, na kary łączne:

a) 2 lat pozbawienia wolności, obejmującą kary opisane w punktach: Ia, Ib, IIa i IIb;

b) 2 lat pozbawienia wolności, obejmującą kary opisane w punktach: IIIa, IIIb, IV i VII;

c) 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą kary opisane w punktach V i VIa;

IX. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 listopada 2012 r. o sygnaturze akt IV K 1289/10, którym wymierzono skazanemu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 280 §1 k.k., popełnione w dniu 29 stycznia 2010 r.

W opisaney wyżej sprawie, wyrokiem z dnia 25 września 2013 roku, na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k., w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności opisanych w punktach VIb i IX, sąd rejonowy orzekł wobec skazanego A. W. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawach podlegających łączeniu, od dnia 31 stycznia 2010r. do dnia 28 lutego 2010 r.

Nadto, na podstawie art. 17 §1 pkt 7 k.p.k. sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, stwierdził, że wyroki wymienione w punkcie 1 w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. M. kwotę 147, 60 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu i zwolnił skazanego w całości z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł skazany, wyrażając niezadowolenie z wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, wnosząc o wydanie nowego wyroku łącznego, obejmującego skazania opisane w punktach III – VII i IX części wstępnej zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie za zbiegające się przestępstwa kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Skazany podniósł, że możliwe jest wydanie wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania w rozmaitych konfiguracjach, zaś funkcją takiego wyroku jest wymierzenie skazanemu jak najkorzystniejszej kary, czyli kary kształtowanej na zasadzie pełnej absorpcji. Wskazał, że pobyt w zakładzie karnym nie sprzyja jego resocjalizacji, sam zaś żałuje błędów młodości i chciałby ułożyć sobie życie na wolności.

W piśmie nadesłanym do sądu okręgowego skazany podniósł nadto, że ma status młodocianego, w związku z czym zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 1 k.k. Skorzystanie względem niego z tej instytucji jest, jego zdaniem, zasadne także na podstawie art. 60 § 3 k.k., wobec spełnienia przez niego przesłanek określonych w tym przepisie. Zdaniem skarżącego, istnieją podstawy do wydania względem niego nowego wyroku łącznego w niniejszej sprawie i orzeczenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Po wyjściu z zakładu karnego skazany zamierza podjąć pracę i wynająć mieszkanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego okazała się bezzasadna w stopniu upoważniającym do stwierdzenia jej oczywistej bezzasadności w rozumieniu art. 457 § 2 k.p.k.

Sąd rejonowy trafnie dostrzegł, że sytuacja prawna skazanego A. W. była przedmiotem analizy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt VI K 613/12, zakończonej wydaniem wyroku łącznego z dnia 9 lipca 2012 r. Wówczas, spośród przestępstw, za które skazano A. W. wyżej wymienionymi, prawomocnymi wyrokami, dało się wyodrębnić trzy grupy czynów zabronionych, pozostających w zbiegach realnych, regulowanych przez art. 85 k.k. Pierwsza z nich objęła przestępstwa opisane w punktach: Ia, Ib, IIa i IIb części wstępnej zaskarżonego rozstrzygnięcia, popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku odnoszącego się do jednego z nich, tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 5 grudnia 2007 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt IV K 928/07, druga grupa objęła przestępstwa opisane w punktach: IIIa, IIIb, IV i VII części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku odnoszącego się do jednego z nich, tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 czerwca 2009 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt VIK 125/09, zaś trzecia grupa objęła czyny zabronione opisane w punktach V i VIa, popełnione przed dniem 18 listopada 2009 r., kiedy to wydano wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt XVIII K 1219/09.

Fakt wydania względem A. W. w dniu 16 listopada 2012 r. kolejnego wyroku skazującego, w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, o sygnaturze akt IV K 1289/10 i złożenie przez niego wniosku o wydanie nowego wyroku łącznego, spowodowały potrzebę analizy sytuacji skazanego z punktu widzenia przesłanek orzekania kary łącznej. Sąd rejonowy dokonał tej analizy w sposób poprawny, słusznie stwierdzając, że popełnienie przestępstwa, za które A. W. został skazany ostatnio wspomnianym wyrokiem w dniu 29 stycznia 2010 r. nie mogło spowodować wzruszenia uprzednio wydanego wyroku łącznego, albowiem przestępstwo to nie pozostaje w zbiegu realnym z żadnym z czynów zabronionych, zaliczonych do omówionych wyżej, trzech grup.

Tymczasem, skarżący życzyłby sobie, aby za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym i uzasadniające objęcie orzeczonych za nie kar węzłem kary łącznej, uznać przestępstwa opisane w punktach III – VII i IX części wstępnej zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. wszystkie przestępstwa popełnione po dacie 5/6 lipca 2008 r., w której to skazany popełnił przestępstwo opisane w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, a przed wydaniem wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 5 maja 2011 r., skazującym go za wspomniane przestępstwo. Jego koncepcja nie zasługiwała jednak na uwzględnienie.

W myśl art. 85 k.k. karę łączną orzeka się jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Pierwszym z warunków wydania kary łącznej jest więc warunek obiektywny, w postaci popełnienia przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw. Drugi z warunków („zanim zapadł pierwszy wyrok”) określa natomiast graniczny moment czasowy, pozwalający na przyjęcie, że te „dwa lub więcej przestępstw” do tego momentu pozostają w zbiegu. Gramatyczna wykładnia słów tworzących powyższy zwrot nie pozostawia pola do różnego rozumienia ich znaczenia. Spójnik „zanim” jasno wskazuje sekwencję zdarzeń, jakie muszą po sobie nastąpić, aby spełnić dyspozycję przepisu: przestępstwa muszą być popełnione wcześniej, niż zapadł wyrok. Nie ma podstaw do odrzucenia jasnego znaczeniowo zwrotu „pierwszy wyrok” i uznania, że „pierwszym” może być wyrok wydany później, chronologicznie jako drugi, trzeci czy jeszcze dalszy, w zależności od określonego układu procesowego. Wreszcie, zwrot „co do któregośkolwiek z tych przestępstw” także nie zawiera w sobie wieloznaczności, która wymagałaby usunięcia na gruncie innych niż gramatyczna reguł wykładni. Użycie zaimka „tych” w wyrażeniu, że karę łączną można orzec jedynie wobec „tych przestępstw”, jednoznacznie powołuje wskazaną w pierwszej części przepisu kategorię obiektywną: „te” dwa lub więcej przestępstwa, które zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok. Nie „te”, które w określonej konfiguracji mogą stworzyć stan nieprzegrodzenia ich jakimkolwiek wyrokiem, ale „te”, które obiektywnie zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny. Konkretnie przestępstwa nie pozostają w zbiegu realnym, dlatego że wytworzył się akurat taki a nie inny układ procesowy, ale dlatego że to sprawca podjął przestępcze działania w określonych

warunkach, wiedząc przecież, czy zapadł już wobec niego wyrok, czy też nie (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13).

Tym samym, wbrew postulatowi skarżącego, wyroku z dnia 5 maja 2011 r., wydanego w sprawie VI K 75/11 nie sposób uznać za „pierwszy wyrok”, w rozumieniu art. 85 k.k., stanowiący moment graniczny dla przyjęcia, że popełnione do czasu jego wydania przestępstwa pozostają w zbiegu realnym. Był on bowiem piątym chronologicznie wyrokiem, spośród wydanych względem A. W. za przestępstwa, które skazany chciałby połączyć nowym węzłem kary łącznej. Jak już wspomniano wyżej, po popełnieniu przez A. W. przestępstw opisanych w punktach IIIa, IIIb, IV i VII części wstępnej zaskarżonego rozstrzygnięcia, wydano względem niego wyrok w sprawie VI K 125/09, będący „pierwszym wyrokiem” w rozumieniu art. 85 k.k., zamykającym tę grupę przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Natomiast dla przestępstw opisanych w punktach V i VIa, rzeczonym „pierwszym wyrokiem” był wyrok w sprawie XVIII K 1219/09.

Trzeba dostrzec, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i literaturze prawa karnego było prezentowane stanowisko, dopuszczające przy wydawaniu wyroku łącznego możliwość różnego konfigurowania wyroków podlegających łączeniu, na które powołał się skarżący w niniejszej sprawie. Jednakże nie znajdowało ono żadnego oparcia w treści art. 85 k.k. i słusznie odeszło do przeszłości, zaś przywołana wyżej uchwała, mająca moc zasady prawnej, zapoczątkowała spójną i jednolitą praktykę orzecniczą w omawianej kwestii. Jako przykłady można chociażby wskazać na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2013 roku, w sprawie V KK 234/12 (LEX nr 1302182), w którym podniesiono, że sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie ma swobody w konfigurowaniu takiego układu wyroków skazujących, aby efekt tego był np. jak najkorzystniejszy dla skazanego, lecz dobór wyroków będących przesłanką wymiaru kary łącznej uwarunkowany jest istnieniem cezury czasowej – datą wydania chronologicznie pierwszego (choćby nieprawomocnego) wyroku za „którekolwiek z tych przestępstw”. Podobnie, w wyroku z 14 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze II KK 191/12 (LEX nr 1292219) Sąd Najwyższy wskazał, że granicę czasową zbiegu realnego przestępstw, za które wymierzana jest kara łączna, stanowi data wydania pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku. Jeśli dane przestępstwo zostało popełnione przed tą datą, to nie może być uznane za popełnione w innym zbiegu realnym z przestępstwem popełnionym po dacie wydania tegoż wyroku, chociażby nawet taka konfiguracja byłaby dla skazanego korzystniejsza.

Niezależnie od powyższego i powołania się przez skarżącego na orzecznictwo Sądu Najwyższego, prezentującego nieaktualny już pogląd o „konfiguracyjnej” interpretacji art. 85 k.k. dostrzec trzeba, że na potrzeby niniejszego postępowania odwoławczego skarżący stworzył sobie własną, wyjątkowo „konfiguracyjną” koncepcję kształtowania kary łącznej w wyroku łącznym, równoznaczną z możliwością wymierzenia kary łącznej za szereg przestępstw, popełnianych do momentu wydania wyroku skazującego za pierwsze z nich, niezależnie od faktu uprzedniego wydania innych wyroków, za pozostałe czyny. Koncepcja ta nie znajduje jednak umocowania w przepisach prawa karnego, w związku z czym nie było podstaw do – jak to nazwał skazany – „weryfikacji” wydanego względem niego wyroku łącznego w sprawie VI K 613/12, co skutkowało zasadnym umorzeniem postępowania w zakresie skazań objętych tym wyrokiem, przez sąd rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę.

Sąd I instancji trafnie natomiast dostrzegł, że przestępstwo objęte najnowszym z wydanych względem A. W. wyroków skazujących (IV K 1289/10, pkt IX części wstępnej zaskarżonego rozstrzygnięcia) pozostaje w zbiegu realnym z drugim z występów objętych wydanym wobec niego wyrokiem w sprawie VI K 769/10 (pkt VIb części wstępnej zaskarżonego rozstrzygnięcia), obydwa te czyny zostały bowiem popełnione zanim zapadł ostatecznie powołany wyrok, będący dla nich „pierwszym wyrokiem” w rozumieniu art. 85 k.k.

Orzekając względem A. W. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności za ww. przestępstwa, Sąd Rejonowy trafnie zastosował zasadę asperacji, w miejsce postulowanej przez A. W. zasady pełnej absorpcji.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi poszczególnymi skazaniami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny

oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 roku, II AKa 63/01, Prok.i Pr.-wkl. 2002/7-8/20). Tymczasem, analizowane przestępstwa – jakkolwiek jednorodnjowe – wypełniały różne przepisy ustawy karnej, zostały popełnione w odstępie niemal miesiąca i dokonano ich na szkodę różnych pokrzywdzonych.

Okoliczności te, w połączeniu z opinią z Aresztu Śledczego w Ł., wskazującą na niewłaściwe zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej, w tym jego trzykrotne ukaranie dyscyplinarne za nawiązywanie nielegalnych kontaktów, wulgarne zachowanie i zakłócanie porządku wewnętrznego, brak motywacji do kontynuowania nauki, podjęcia zatrudnienia oraz bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, dały podstawy do przyjęcia, że niezastosowanie przez sąd rejonowy postulowanej przez skazanego zasady pełnej absorpcji było reakcją w pełni uzasadnioną. Stwierdzić przy tym należy, że treść rzeczonyj opinii ewidentnie przeczyła gołosłownym twierdzeniom skarżącego, zawartym we wniesionym środku odwoławczym, o rzekomym żalu za błędy młodości, chęci ułożenia sobie życia po wyjściu z zakładu karnego, założenia rodziny i znalezienia pracy.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, rozpoznając sprawę w przedmiocie wyroku łącznego sąd rejonowy nie musi wymierzać kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji ani nawet działać tak, by doprowadzić do wyroku kształtującego tę karę w sposób jak najkorzystniejszy dla skazanego. Kara łączna to bowiem szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości pozostających w realnym zbiegu przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2011 r., II AKa 372/11, Prok.i Pr.-wkl. (...)). Racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być więc rozumiana wyłącznie jako jej łagodzenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007 r., II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6), a orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 listopada 2010 r., II AKa 144/10, KZS 2011/1/63).

W tym miejscu trzeba też zauważyć, że podnoszone przez skazanego kwestie w postaci faktu bycia młodocianym i związanej z tym możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 1 k.k., jak i wskazywane przez niego okoliczności, które w jego mniemaniu winny skutkować nadzwyczajnym złagodzeniem kary łącznej na podstawie art. 60 § 3 k.k. – jakkolwiek istotne w toku merytorycznego rozpoznawania spraw o poszczególne, popełnione przez A. W. czyny zabronione – nie mają żadnego znaczenia w sprawie, której przedmiotem jest wydanie wyroku łącznego.

Wreszcie, wbrew postulatowi skarżącego, już sam wymiar kary łącznej orzeczonej przez sąd rejonowy, przekraczającej 2 lata pozbawienia wolności, uniemożliwiał zastosowanie względem A. W. instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania, stąd też dalsza analiza przesłanek stosowania tej instytucji względem skazanego nie była i nie jest konieczna.

Reasumując, w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k., wskazującym na względną przyczynę odwoławczą, jaką jest rażąca niewspółmierność kary, nie chodzi o każdą różnicę ocen co do trafności wymiaru kary orzeczonej danym wyrokiem, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Należy stwierdzić, że kara łączna, wymierzona zaskarżonym wyrokiem nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Biorąc pod uwagę całokształt podniesionych okoliczności, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z skazanemu urzędu przed sądem drugiej instancji orzeczono na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), zaś o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze,

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że z uwagi na perspektywę dalszej izolacji skazanego w warunkach zakładu karnego i brak środków na jego koncie depozytowym, ich uiszczenie, nawet w części, byłoby dla niego zbyt uciążliwe.